

T 464

ČSN 50 6210

Kčs 3,-

ošklivá malá láska
zdeněk vlk

papírny, n. p., Brno

Ošklivá malá láska
Zdeněk Vlk

Volvox Globator

Copyright © Zdeněk Vlk, 2012

ISBN: 978-80-7511-157-9

Vydalo nakladatelství a vydavatelství
VOLVOX GLOBATOR www.volvox.cz

Štítného 17, Praha 3 - Žižkov

celkově jako svou 968. publikaci

Obálka Lenka Kuralová

E-kniha purehtml.cz

Vydání první Praha 2012

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 16, 130 00 Praha 3

ošklivá malá láska

zdeněk vlk

Volvox Globator

Mému autorovi

1. polovina

Dějství I.

Autorova ložnice (i pro další místnosti jako WC, kuchyň, koupelnu může být vytvořen jen jeden spojitý prostor). Autor sedí na okraji postele. Na sobě má domácí čortky a zválenou košili s ohrnutými rukávy. Drží obyčejnou černou nebo šedivou, už trochu ohmatanou knížku a propisku. V dalším průběhu zapisuje do této knížky i z ní čte.

AUTOR: Nejdřív prolog, jo, teď cituju: „Vskutku nicotní jsou od přírody všichni lidé, kterým nebylo dáno znát Boha. Ze všeho dobrého, co mají před očima, nedokázali poznat toho, který je, a z pohledu na dílo nerozpoznali Tvůrce. Neboť z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí.“ B., Moudrosti 13,1.5. *(Zazvoní telefon)* Sakra...

TELEFON *(autor má při ruce normální mobilní telefon, zároveň je ale displej telefonu vytvořen scénicky promítacím plátnem nebo obrazovkou pro SMS zprávy, zvonění a hovor jdou z velkých reproduktorů):* cr!

AUTOR *(nezvedá telefon):* Sakra, telefon, já to dopovím, tohle se jmenuje ošklivá malá láska.

TELEFON *(zvonění je postupně hlasitější a delší):* crr!

AUTOR: zdeněk vlk *(ukazuje na sebe a zároveň vezme na posteli ležící telefon)*

TELEFON: crrr! crrr!

AUTOR: 1. polovina. *(Přijme hovor tlačítkem, ale ještě zakryje reproduktor)* Zamílované tělo, část první, obraz první... promiňte... noha. *(Dáši telefon k uchu a mluví do něj)* Poslyš, R, teď nemůžu, jsem v

divadle... Jo, ses tu taky, hraješ mě... tak zatím. (*Odloží telefon. Podívá se do hlediště, pak sklopí oči před sebe na zem*) Noha. No... Její... Na dlaždičce přede mnou se kroutí její vlas, ale už začal konec... To je moje věta. Napsal jsem si ji hned někdy na začátku, konec je tu opravdu od začátku. Osoby a obsazení... to vyplyne. Vážení diváci a čtenáři, vypněte si laskavě zvonění na svých mobilních telefonech. Díky. Sms můžete posílat, moje telefoní číslo je 728676327. (*Koukne na plátno či obrazovku – displej telefonu*) Berte to dnes spíš jako zkoušku... totiž, vlastně jsme teprve ve fázi psaní hry. Píší ji zároveň s tím, jak ji žijeme... Anebo víte co? Pojedem naostro. Já se totiž na čtené zkoušce jiné hry byl podívat a když si představím, jak se tu herci usadí, budou číst a pronášet s přeříkáváním a hihňáním moje repliky a po straně se s mnohem větším zájmem bavit, kde se včera ožrali, co na sebe a o fotbale, a že dneska to prostě nějak... to je tím dneškem, nó... a plundrovat mi ledničku. Ne. Jedem naostro. (*Odmlčí se*)

Ještě něco, dnes se hraje pro velmi důležitého diváka, sedí mezi vámi, ale jeho totožnost neprozradím... Tím nemyslím nikoho z magistrátu, který tu prý je ohledně uzavření divadla. No... Začátek všeho je trochu nejasný. Probudíte se zkroucený alkoholem a nic si nepamatujete a pod peřinou se dotknete cizí nohy. Cuknete sebou, pak děláte, že spíte dál, a se zavřenýma očima přemítáte, kdo ta noha je. Noha je vzhůru, to vycítíte. Ale přemítání moc nejde, protože máte mozek vysušený pitím na troud. (*Autor se zarazí*) A já vám ten začátek s nohou zahraju... Jen ještě zdůrazňuji, že v průběhu psaní tohoto, při tomto představení, nebude zabito ani zraněno žádné zvíře, postava, herec nebo divák, jen já. Takže Dějství první. První polovina. Začátek všeho. (*Osvítí se zbytek postele, pod peřinou někdo leží. Je ale vidět jen veliká tmavá kupa vlasů kontrastující s bílým povlečením*) Ona se neprobudí... Vlastně by tu mohl být pod peřinou jen srolovaný obyčejný koberec, ale ty vlasy, ty se musely dlouho shánět. Takové vlasy zahraje jen paruka z Papui Nové Guineji, a se zavedenou elektřinou. Podívejte se. (*ukáže za sebe na postel s tím velikým trsem kudrnatých tmavých vlasů*) Vypadá to, jako by mi v noci v posteli vyrašila nějaká divoká postelová rostlina.

Autor si vleze na postel a lehne si. Probudí tím Strašidlo.

STRAŠIDLO (*zpod vlasů rozespale. Napůl spí, ani nezvedne hlavu. Hlas jí trochu vrže. Celý následující dialog vede jen zpod té kupy vlasů*): Vlčku, co je?

AUTOR: Nic, nevrž, smolím, popisuju náš začátek.

STRAŠIDLO: Jó, aha. (*Zívne. Poté ale se zájmem*) Jak jsme byli u Dědka?

AUTOR: To si nepamatuju. Tak až jak jsme se probudili. Dědka mám v okně.

STRAŠIDLO: Jé, to já si to pamatuju... Pili jsme tam po zavíračce s barmanem, byl hrozně milej, představil se a dal mi pusů... No a nakonec jsi řekl, že jdeme domů... A paks mě chytnul za ruku, to se mi líbilo, takový pocit jistoty, a vypadals u toho hrozně vážně, líbilo se mi to, jak sis mě vedl po ulici. (*Zívne*) Tys mě vůbec nebalil, vlčku, ty sis mě odvedl. Ty si to ale nepamatuješ, byl jsi opilý. Ale myslím, že to málo, cos říkal, jsi myslel vážně. A že spolu budeme v divadle. A Vlčku, také jsme byli na Řípu. (*Posune se trochu k němu.*)

AUTOR: A co jsem tam tak zhruba říkal... To je jedno. Díky... externí paměti. Překrásko, oficiální začátek ale byl, až když jsi složila přijímací pohovor.

STRAŠIDLO: To si zas nepamatuji! já... Teda jo, že jsem seděla tady v křesle a nemluvila a mluvil jsi jen ty... jak jsi měl ta klíš'ata. Ale moc si nepamatuju, co jsi říkal. Ale vypadals upřímně. Jo a pila jsem s tebou solidárně čaje na pocení, místo toho tvého hrozného Božského, a pořád jsme chodili čurat, každý do své koupelny... A bude se to jmenovat Vlček a Strašidlo? Tak já už spim, ty taky. (*spí dál*)

AUTOR (*Sedne si zase na okraj postele. Zapisuje si do příruční knížky. Pak zvedne hlavu a podívá se do hlediště*): Stejně... začátek. Je jich asi deset. Většinu si jich nepamatuju, musí to vyprávět ona. Já jsem teda autor. Legrační je... že jsem si zrovna říkal, že bych mohl prožít nějaký

milostný příběh a zkusit ho napsat přesně podle pravdy, dokumentárně... dokonce přísně vědecky. Abych psal o reálné ženštině a ne si nějakou vymýšlel, podomácku si ji vařil a kdovíco ještě. A přišlo to opravdu samo. Fakt jsem se zamiloval. Mám tady o tom poznámky. Celé jsem to chtěl napsat do divadla, na jeviště, kvůli různým časům... a aby nás mohli zároveň hrát různí herci, kvůli různým vrstvám a možnostem to objektivně pozorovat. (*Otevře knížku na začátku, čte si v ní*) Aha. Vlastně to bylo tak, že jsem se zamilovat nechtěl. Jo. (*Čte z knížky*) „15. 3. Stačí, abych si představil, jaké to bude: celý ten kolotoč, budu chtít víc, pak míň a celou dobu mě bude bolet břicho a nakonec budu zase tam, kde jsem začal. Blbá tušení.“ No jo. (*Přestane číst v knížce*) Vlastně se mi do toho najednou nechtělo. Tohle jsem si zapsal potom, co jsem s R domluvil, že mi namluví herečku u nich v divadle, už mi ji předtím dohazoval. Říkal, že je to můj typ. Protože jsem to v té době už chtěl napsat do divadla, hodila by se ještě víc... Vlastně R mi taky původně nabídnul, ať napíšu hru, původně tedy vánoční, něco s Ježíškem pro Východočeské divadlo v Pardubicích. Hned se mi zalíbila představa, že bych se v tom zamiloval do herečky, takové ty návštěvy v hereččině šatně s kyticí a s šampaňským a bonboniérou a v černém cylindru a hlučný smích a mrkání a olizování rtů fialovým jazykem... Degas nebo Zola. Rychle to přestalo vypadat na pouhou vánoční hru, ale na hru celoroční nebo jednonoční.

(*Odmlčíse, nahlédne do knížky*) Na tuhle. Jenomže... A to vám přehraju. (*Ukáže na mobil u ruky*)

TELEFON (*z velkého jevištního reproduktoru*): Crr.

AUTOR (*zvedne telefon*): Čau, R.

R (*namluven ale Autorovým hlasem, neboť ho hraje na jevišti, z velkého telefonního reproduktoru*): Čau. Ty vole. Trapný! Trapný.

AUTOR: Co?

R: Šel jsem za ní, za L, s tím poselstvím, s tvou knížkou a že by účinkovala v další s tebou a ty vole, trapný, fakt trapný.

AUTOR: A co jako?

R: No, že mezi náma už něco několik měsíců probíhá a já jsem to nějak vytěšňoval a teď jsem za ní přišel s tímhle. Tam mi to došlo. Jak na mě koukala. Trapas. Trapný. Ale mně to fakt doteďka nějak nedocházelo.

AUTOR: Hm. Jo? Aha... Takže mam po cylindru. Ale i tak... vždyť mě v tom máš stejně hrát... a vzal jsi to teda do hloubky, prožíváš to, to je Stanislavsky, ne? Vlastně mě takhle nejenom hraješ, ale úplně jsi mě přeobsadil.

AUTOR (*do hlediště*): Ji už to neprobudí, nebojte, spí jako dřevo. (*Odmlčí se*) No, nejdřív jsem se cítil ošizený, hlavně o Degase a Zolu a o támhleto a tuhleto v šatnách hereček, ale jak jsem ho potom poslouchal a četl jeho následné sms, viděl, jak vyvádí... zkusil jsem se do toho vcítit, jakoby si ho zahrát, zakusil jsem si schválně bolebrich... a nějak jsem po tom bolebrichu zas až tak nezatoužil. Nebo jsem byl přinejmenším trochu na vážkách. Jestli bych před sebe přeci jen neměl prostřít místo budoucnosti nic. Proto ten předchozí zápisek z 15. března... R mě prostě nějak úplně nahradil, no, přeobsadil... A hned jsem si začal pohrávat s tím, že to napíšu stejně s tou herečkou L a že třeba vytvořím fiktivní milostný trojúhelník z nás, nebo že mě R prostě bude hrát, substituovat, popíšu, co se stalo jim, ale zároveň tam budu já jako Autor, a hned se to začalo nadějně zmateně vrstvit... Jenomže. Hm, přečtu vám další zápisek, jen pár dní potom.

Ze zákulisí se tlumeně ozvou hulákající hlasy a zvuk tříštícího se skla.

To jsou ožralí doňané, toho si nevsímejte. Tady se pije. (*Otevře zas knížku a čte*) „23. 3. Ježíš! Ono je to snad tady. Mam to úplně v břiše... Když jsem to sdělil R, povídá, že jestli jsem se já zamiloval, tak je to degradace lásky.“ (*přestane číst*) Nemyslel to tak... a já si to myslel taky. Tak to totiž dopadlo, že jsem se zamiloval skutečně. Taky. Asi po deseti letech. Proto nás tady R a L nakonec jen hrají. Nechtěl jsem se ale vzdát divadla a jeho možností. Zaprášených mizerných kulis a červotočivého jeviště nahrazujícího skutečný svět, lidí předstírajících a hrajících, že jsou jiní lidé, a tak. Nemusím taky detailně popisovat byt

jako nějaký bytový architekt, popisovat okolní červené střechy nebo ulici, jak se dole táhne jako řeka Don a je plná kočičích hlav a psích hoven, to udělal scénograf. Ale když nás R a L hrají, snáz se mi popisují já se Strašidlem, mám tak aspoň nějaký odstup. Když si na papíře a tady na jevišti a v hlavě představím je, můžu tak být objektivnější a ne se jen napařovat a producírovat a obhajovat. Snad se tak dokážu držet pravdy. A někdy to třeba může být výhoda, moci se přeobsladit. Hned jsem si to s R a L domluvil, i když nikomu nebylo zřejmé, jak to myslím, ani mně, jen se mi to líbilo. Jako že píšu hru divadelní? Nebo knížku? V tom aby se čert vyznal... Ale opravdu jsem se v realitě zamiloval zároveň, je to nevěrohodné, ale je to pravda, všechno se to stalo tak, jak to tu povídám. *(Odmlčí se)* Navíc R v té době hrál ve Stabat Mater Ježíše, i když tedy vypadá spíš jako čert, a ověřil jsem si tam, že by mohl zvládnout i mě.

Tohle není role ze známosti, jak už to tak chodívá, na kříži mu to slušelo, i když teda toho Ježíše vlastně odehrál břišními svaly, a mě břišními svaly přirozeně nikdo neuhraje, jsem komplikovanější... a opuchlejší. L tam hrála jeho matku Marii, i když je tedy mladší než on, ale tohle je prostě divadlo. Hrají spolu ve víc věcech, a v reálu ještě hrají, že spolu nechodí, to je život. R se na mě hodí i proto, že umí tak naturalisticky zahrát pády, rozmlátil si lokty v autistech, v Ellingovi a Kjellovi, a taky ve Cvocích na cimrcampr, v Její pastorkyni si rozřízl ruku, že do konce představení na tohleto prkenné světoviště cedil falešný kečup, skoro se probodl při sebevraždě v už nevím čem, hořel v Krejčovském salonu, to všechno se tady může hodit. Ale samozřejmě, příště raději použiju loutky. Aby si je autor mohl bez výčitek otráskat. Co se tedy týče dokumentárnosti, vystupují tu reální lidé, nebo reální herci, pokud se tu někdo nepodobá nějaké žijící osobě, tak jsem tu osobu prostě netrefil. *(Autor se odmlčí)*

(Potom najednou jiným hlasem, výrazněji) Strašidlo. *(Ukáže na Strašidlo nehybně spící pod peřinou, které zase připomíná jen srolovaný vlasatý koberec. Pak ještě zapáleněji, nevěřičně)* Strašidlo... Stejně: do koho? To prostě člověk předem neodhadne. Nemá pod kontrolou vůbec. Po

Dědkovi někam jela, do Francie, a následovalo to období, kdy člověk vlastně neví, jak na tom je a jak je na tom ten druhý. Psali jsme si takové ty pečlivé krasopisné sms, nad kterými sedíte 30 minut, a další půlhodinu luštíte a vykládáte odpověď, čtete ji patnáctkrát a pod mikroskopem. Nejdříve pečlivě neutrální, potom postupně citově zbarvené. Chvilku je vysíláte jako sršeň, pak zas strháváte prsty z klávesnice a jenom po mobilu pokukujete... Občas jsem zadoufal, že mě jen bolí břicho, že mi onemocněl žaludek, že mám kocovinu, že jsem snědl nějaký sajrajt. A hned návaly vzdoru a že prý... (*nahlédne do knížky a čte*) ... ale co, vlítnu na operní pěvkyni a bude dobře. (*pokývá hlavou*) No jo, dokumentárně. A taky, vždyť měla něco s támhle tím tím, nečlověkem, a chodila s tamtím, podčlověkem, do ní se přece neto, ne? Všichni jsme z druhé ruky, ale... Tak se s ní můžu stýkat a hned nevykřikovat, že jsem se do ní tento, ne? Taková... na první pohled je na ní vidět, že má postel plnou drobků. Jasně, no, hezká hlavohrud' a stojné nožky, klidně i pár párů navíc, ale... Ty strašidelné krasopisné sms... Mám je i uložené. (*Autor vytáhl mobil, namačká na klávesnici*)

TELEFON – *na obří obrazovce se postupně zobrazují sms, event, i jak jsou psány:*

Ja jsem se zblaznil.

po krátké prodlevě: Ja taky.

prodleva To je dobre.

prodleva Asi jo, co budeme delat?

... Nechame si usit svatebni sveraci kazajky.

... A prevezmes za me odpovednost?

... Jo. A ty za me?

... Jo... bojim bojim☺

AUTOR (*stále telefon v ruce*): Nebo... (*nacvakává*)

TELEFON: Au

... Auu

AUTOR: ... to ale možná znamenalo, že máme oba kocovinu. Stejně, sms se podobají knižním dialogům víc než mluvená řeč, vznikají obdobně, je čas na formulace a tak... Moje sms dosáhly sevřenosti a obsažnosti haiku v té době. (*koukne do knížky a čte zápisek*) „29. 3. Co to píšu v těch sms? Sakra. Já jsem blb. Co se z toho dá sakra vyčíst? ... No zas tolik jsem toho nenapsal, může to znamenat cokoliv, ‚svatební kazajky‘, ježíš!“ (*zvedne oči od knížky a dodá*) Skoro všechno jsem si tadyhle přepisoval, do knížky. Aby to bylo dokumentární. Pravda... Píšu to simultánně jako knihu. Tak jsem já, ten člověk tady v tyhle knížce, tehdy uvažoval. Prý se bála kvůli tomu, co o mně slyšela. Legrační je, že R to měl úplně stejné s L souběžně, nebo vlastně o něco dřív, a ty samé sms, občas mně něco poslal, něco o křečích v břiše, když čeká na odpověď, nebo třeba... mam je v telefonu, (*namačká*)

TELEFON - *na obrří obrazovce*

POMOC

AUTOR: ... nebo (*namačká*)

Zatím se neozvala... jestli se na to nevyseru. R.

AUTOR: ... a (*namačká*)

Jen co jsem odeslal predchozi zprávu, přišla od ni.. Uf. Jdu spat. Nechlastej! R.

AUTOR (*podívá se přímo do hledišť*): Vidíte, klidně bychom si je mohli prohodit. Jsou takové univerzální, (*přečte*) „30. 3. Zkrásněl jsem se kvůli ní, nablýskal si oči a vcucnul tváře...“ To je blb, co? Už zase já. V prděli je... (*zamyslíse*) Těžko říct. Stejně se mi to ale nezvykle vymklo... Jsem odtehdy celý vymknutý. A hlavně, nezamiloval jsem se celý. Totiž ne mozkiem. Tedy rozumem, či čím, ten to sleduje trochu

zpozvdálí. Tady od vás z hlediště. I když se mi to jinak vrazilo až do nehtů u nohou. A ne nafurt, to je jasné. Je to jen trochu a jen na čas. Tak na necelý rok, bych to odhadl. Takže v tom už teď straší ten podělanej konec. Je to jen malá láska. Jenomže: já na ten konec zatím kašlu. Víím o něm dobře, ale nezajímá mě, nechávám ho být. Vezměte si tu úlevu, že jsem s nějakou, se kterou nemusím být opilý. Nemusím obcovat se ženskou, která smrdí kouřem a chlastem a která obcuje s chlapem, kterej smrdí kouřem a chlastem. Ty poměry s podivnými cizími lidmi, strkat se a šoupat do podivných cizích vnitřností. Když tu obcuju potmě s ní, představuju si ji. Můžeme si namlouvat, že to bude šťastný konec, i když nevím, co si pod tím přesně představit. A v prdělí taky je, jak je to fyzické. Zamilovalo se mi tělo. Ne že by šlo jen o fyzickou lásku, jen o její tělo, moje tělo se zamilovalo do ní celé, těla, osoby, bytosti, vlasů. A můj mozek tady skepticky mektá. (*teatrálně povzdychne*) No, sídlí to v břiše. Je to prostě fyzický pocit. Zamiloval se do ní můj žaludek, a ne já. Není to žádná záležitost srdce, je to bolebrich. Tohleto (*znovu povzdychne*) je o žaludeční vředy. Láska prochází žaludkem... a plícemi a játry a slezinou a střevy a ledvinami... a brzlíkem a kdovíčím, srdcem možná taky. Je to fyzické, nijak neovlivnitelné rozumem. Pochybovačný mozek jen kroutí hlavou. A ozývají se mi ve vnitřnostech tedy i takové... nevysoké chabé věci, jako žárlivost, ta speciální odrůda, zpětná žárlivost, jsem schopný žárlit i sám na sebe, jak jsem ji ožralej sbalil a hned šla ke mně... kdejaký ožralý hovado... spíš mě to prostě celé nějak umenšuje, v mých očích, jak Othella, než aby to byl nějaký podivuhodný zdroj inspirace a čertvíčeho. Nevím, jestli je to tím, že je to taková spíš jen malá láska. Dělam i něco jiného, nemyslím na ni, ale bolí mě při tom vnitřnosti. A k tomu ta věčná chuť někam běžet, kamkoliv, a něco s tím udělat. No legrace. Týden je ve Francii a týdenní zápisky jsou takovéhle. A že vlitnu na operní pěvkyni a bude klid, pojedu s ní do těch Benátek a kdesicosi... Je to jasné: zamilovalo se mi tělo! Dříve jsem všechno dělal rozumem, vařil si postavy a tak, teď jsem jen zapisovatel vlastního břicha, břichopisec. (*Zvedne obočí, kam to jen jde, aby to bylo viditelné i*

z poslední řady) Ale koukám, že už je ráno, tak taky zkusím zalehnout. Já totiž kvůli ní trpím nespavostí. Prostě vedle ní neusnu... Stejně je to zvláštní, já, zpuchřelý člověk, a ona, takový nadšený chlupatý tajtrlík. (Autor si zalezl do peřin, schová hlavu do té kupy vlasů, zmizí. Světlo na jevišti zhasne.)

Technická poznámka: záleží na divadle, nakolik především následující scénu svítit razantně – rušivost je ale záměrná.

Vzápětí se světlo opět rozsvítí. Na hodinách je o 5 minut víc. Z peřin se vystrčila Autorova hlava. Mžourá. A zas mluví.

AUTOR: Je to příjemný, po ránu se probrat pod peřinami, rozespalá malátná těla se hromadí jedno přes druhé, jsou stejná, ještě nerozdělená na samčí a samičí... *(Zase se zanoří do peřin. Pak se tam něco pohne, pak se začíná hýbat.)*

V tu chvíli znovu zhasne světlo na JEVIŠTI – TMA. A rozsvítí se naopak v HLEDIŠTI – PLNÉ OSVĚTLENÍ.

Technická poznámka: Případně trochu nasměrovat reflektory do hlediště, aby nebylo na jeviště vidět. Diváky v tom náhlém světle v hledišti nechat mžourat v rozpacích na sebe nebo zmateně na tmavé jeviště. Pozdržet. Poté teprve z jeviště doléhají zvuky obcování. Pak si diváci mohou postupně všimnout, že tma na jevišti není úplná – nepozorovaně tam přidat osvětlení.

STRAŠIDLO *(ze skorotmy jen její hlas):* Vypustil jsi vlčky, teda. A já taky. **HLEDIŠTĚ ZHASNE a JEVIŠTĚ ROZSVÍTÍ.** *Autor a Strašidlo tam jsou v posteli.*

AUTOR *(do hlediště):* Promiňte... to světlo. Stačí, že čučí kulisáci. Ty čerti a kozy zvědavý.

STRAŠIDLO *(nahá vstává, hrabe se ve vlasech a protahuje):* Já musím na záchod. Hele, svítí slunko. *(Líbí se. A vlasy má obrovské, jako papuánka, kudrnaté a přírodně dredovité. Jak se ve vlasech prohrábla, je vidět, že ani prsty pořádně nemohou zajet dovnitř, jen je trochu zpřeházela, česání tím skončilo. Vlasy se táhnou za sluncem k oknům.)*

AUTOR (*do hlediště*): Ze to ta malá kulička uprostřed toho houští utáhne. Dere se to, kupí a kroutí, nečesané, nečesitelné, ta musí být hrozně úrodná. (*dívá se na její hlavu*) Jestli tam uprostřed vůbec nějaká kulička je. V drnu. (*Strašidlu*) Hejhulo, upozorňuju tě, milý Drne, že tě všichni vidí.

STRAŠIDLO: Vlčku! Ty jsi paranoidní. Vlku, hlavně si zatáhni žaluzie, ať tě nikdo nemůže sledovat! Chceš, abych udělala piruetu? (*jde nahatě do koupelny*)

AUTOR (*do hlediště, trochu omluvně*): Promiňte, (*sám si zakrytý peňnou natáhne čortky*) Pátral jsem tam po ní, po té kuličce, prohrabával to, trvalo to ale celé dny a svoji ruku jsem už víckrát nespatriil... (*křikne za Papuánkou*) Jdeš do práce, Strašidlo?

STRAŠIDLO: Jo, nejdřív ale učím francouzštinu. (*Funguje v koupelně. Pak se vrací už oblečená.*) A co ty? Budeš smolit? V noci byl nějaký křik, že jo?

AUTOR: To já... Musim chvíli kramařit. Zavolat na soud. To je tady furt, na Donu se pije a řve... A taky jsi ze spánku popisovala, jak jsi u mě udělala přijímací pohovor... Prý s odřenýma ušima. Prý s tahákem napsaným na ruce.

STRAŠIDLO: Chal ... Ty se máš, že nemusíš nikam jezdit do práce. Do kanceláře.

AUTOR: Jo, zavolám tady z postele. Uvážu si kravatu jen na svém kramářským hlase, pronesu „ano, jistě, právě jsem dostal na stůl spis“, a nikam nepojedu. Nevadí ti, že máme advokátní kancelář v posteli? Ale jak se mi stýská po těch ranních tramvajích kdysi, s podlahou posetou ospalkama, teď musím volat v důležitý věci... možná si přeci jen oblek vezmu. (*Koukne na ni*) Hele, tebe ty tvý vlasy nekoušou? (*do hlediště*) Nebudu tam přece volat z čortek, že jo. (*Strašidlu*) Mě teda koušou. Jednou mě v noci ukoušou a sežerou.

STRAŠIDLO: Mráz kopřivu nespálí, vlku. Odpoledne jdu na přednášky. Máme filosofii, ta je v pohodě, to si ještě pamatuju z

Břeclavi z gymplu... „dvakrát nestůpíš do stejné řeky“... a „myslím, tedy su“... Tak jo, tak já běžím. (*Ušklíbne se a zakoulí očima. Technicky – má velké oči jako vejce, zakoulení v drobném obličejí zpod křovisek musí být zřetelné.*) Řekni mi něco kramářským hlasem.

AUTOR: Di už, nebo tě nechám vyvést kulisákama.

STRAŠIDLO: Ty jsi blázen. Vlku. (*jiným hlasem*) Zavoláš mi, jo?

AUTOR: Jo. Já tě budu sledovat. Budu si na mapě zapíchnávat špendlík, kde zrovna jseš. Mám tady jeden připravenej, s chlupatou hlavičkou. Obrovskou pidiparukou. (*sáhne po knížce, zapíše si něco a povídá do hlediště*) Ona opravdu zdálky vypadá jako špendlík, vlasatej. Možná tu její špendlíkovitost z posledních řad vnímáte.

STRAŠIDLO: Hele, támhle jsem ti oslintala polštář, tak já jdu, zdar! (*vyrazí ke dveřím, jen se ještě zastaví u ledničky*) Rychle, rychle (*mumlá si*) lepeňák. (*něco si vezme v ledniče, splácne to dohromady a už je pryč*)

AUTOR (*leží v posteli a dívá se do hlediště*): Lepeňák je břeclavsky sendvič... Stejně, to je vždycky poránu křiku. To je taky tvor, takovej roztomilej a tento, ale raší to z ní, všude po těle. A křičí a poskakuje, hejhulí. Je úrodná a hlasitá. (*Najednou nic nedělá. Pak si přitáhne na peřináku ležící časopis. Nahlédne do něj*) Zavolám těm kreténům na soud... Ale ještě se kouknu od 8:30 na dokument o gepardech. Zavolám jim pak ze záchoda. (*Zapne televizi a civí na ni. Informuje hlediště*) Po obrazovce rychlostí až 110 km za hodinu běhají gepardi. Jsou nák poslední dobou pořád rychlejší... Pak bude Křesťanský magazín. (*Ještě chvíli kouká na TV, pak začne okounět. Chytne na prostěradle kudrnatý vlas. Zapruží jím mezi prsty*) To je dobrý, jak pérújou. To je snad nějaký vlákno ultraprůmyslový, nebo teda ultrapřírodní. Reklama na posilující šampón. Vlákno 4. tisíciletí. Ale koušou jak pravá vlna... (*přičichne k vlasu*) A tak jako kořenitě voní. A když přijde z kadeřnictví, tak smrdí kadeřnictvím, strašně totiž všechno nasávají z okolí, možná jsou to spíš kořeny, než větve, a nasávají zvenku svět jak živinu. Člověk by řekl, že ona je vývojově o stupeň níž, ale ty vlasy zas... Řasy má taky přerostlý,

kolikrát mi jimi při mrknutí málem vyškrábne oko z důlku. Z *velkého reproduktoru kvikne SMS!*

Autor se podívá na svůj mobil, na velké obrazovce:

Vlku!

Autor odepisuje: Ticho! A odloží s teatrálním vzdychem telefon.

AUTOR (*znovu se na telefon podívá, zaváhá, pak ho vezme, vytočí číslo*): Kde strašíš, Strašidlo?

TELEFON (*udýchaným strašidlím hlasem z reproduktoru*): Ticho! jsem u Olšanských hřbitovů, běžím... Učila jsem tu holku francouzštinu, ale musely jsme spěchat, tak běžím... Volals na soud? Vyhráls? Já si tam kdyžtak půjdu lehnout naprotě na zem. Vlčku, je krásně! Fakt svítí slunko, měl bys vylézt ven!

AUTOR (*podívá se směrem jako k oknům*): No jo. (*Vstane z postele a povídá do telefonu*) Já vylezu na balkón. (*Vyjde balkónovými dveřmi ven do zákulisí. Na temnější jeviště odtamtud kontrastně proniká velice jasné světlo. Zvenku dolehne jeho hlas*) No jo. (*Vrátí se s telefonem u ucha dovnitř, telefonuje*) Viděl jsem, fouká vítr, úplně mi rozčuchal obočí. Na Olšanských hřbitovech mám kontakty, kdybys potřebovala, (*do hlediště*) Venku je Praha. Krása. V sousedství Olšan jen kousek od našeho rodinného hrobu jsem se u jednoho advokáta vyučil zlodějině. Jako mladý, beznadějný právník. TELEFON (*stále udýchaným strašidlím hlasem z reproduktoru*): Jsi hrozný. Ty jsi normální poustevník. Povaleči! Já už musím běžet. A je tu úplně nádherně.

AUTOR: Jsou to jen kulisy. A já ti tam asi zhasnu. Hele a... zkus vložit do hlasu trochu zoufalství a beznaděje, takhle se s tebou nedá telefonovat. Jsme tu s jedním tvým vlasem v posteli. Tak to... posílám ti tam tramvaj. (*Zmáčkne nějaké tlačítko na telefonu, za balkónovými dveřmi právě tím zhasne okamžitě světlo.*)

(Do hlediště) Dělá deset věcí najednou... Furt se někde raduje... Ale taky třeba ráda bulí. Vlastně se támhle pořád suší jedna či dvě moje spací košile od jejích slz. To já nedělám nic. A jestli bulim pod peřinou, nevíme. I když ona taky radši začne poránu bulit, jen aby si nemusela vymývat ospalky. Žije třikrát hlasitěji než já. I chrápe. Uslyšíte. A mytí moc nedá, to já furt, asi nevidí všechno tak špinavě jako já. A mlaská. A nečistí si řádně zuby a přitom je furt cení. Půjde jednou do očiště. Už jsem jí pohrozil Hygienikem hlavního města Prahy. Je to takovej střapatej jeskynní člověk. I bordel dělá, větší než moje uklízečka. A katě má občas zapnutý sichrhajckou, hipík, boty děravý. A přitom mi vůbec nesmrdí a ani trochu se jí neštítím. Přitom se jinak štítím všeho a všech i sebe... Ona se neštítí ničeho, stříhá lidi a masíruje je, včetně nohou a chodidel. A furt něco jí.

Z velkého reproduktoru kvikne SMS!

na velké obrazovce: Vlckuuu!!! Rozčiluješ me!!

AUTOR: Ticho... Vidíte, ona má hlasitý i esemsky. Ukřičený. A mně prostě nic nevadí. Vůbec nic, to je divný. Když mi chrápe a horce funí zezadu do zátylku, tak na mě v kocovině nejdou strašidla. Ostatní.

Kvikne další SMS.

AUTOR: Co zas? *(čte na svém mobilu)* Jo, R.

na velké obrazovce: Cau. Hele, večer jdeme spolu do divadla, pak do Suché dasne. Budeme tam do rana. Dik. R.

AUTOR: No. To chce furt. Alibi kvůli družce. Zapomněl jsem vám říct, že ji má. Kromě L.

Kvikne SMS.

na velké obrazovce: Jdu po vaclavaku a mam uplne nejvetsi hlavu ze všech prepichni si me sem ty trdlo!!!

Dějství II.

Zhasnuto. Rozsvíceno. Autorova ložnice. Stále sám Autor. Sedí na tom samém místě na posteli.

AUTOR: É, jo, Nemocné tělo, obraz... Obraz 3? Asi. Možná výstup. To je taky naprd, jak mám po chlastu věčně okna, nepamatuju si obrazy ani výstupy. Ani nevím, jak jsem na tom s ní, musím jí vždycky zavolat a nenápadně vyzvědět, co se včera stalo, jestli jsme se nerozešli nebo jsem neprovedl něco... něco neslíbil, ach jo... To je jedno. Od toho jsou telefony. Zamilovalo se mi tělo... a kdyby jen to. (*výrazněji do hledišť*) To tělo totiž láskou onemocnělo. Ze začátku to byla jen nespavost, a taky ta bolest žaludku, samozřejmě. Tím to ale neskončilo. Podívejte se mi na obličej. Loupe se mi nějak kůže, jako bych měl loupavku, jako by mě její vlasy v noci okousávaly. Nebo je to její pot či sliny? Jsem celý potlučený, furt mi padá tělo... Jako bych měl padavku. Teče mi krev z nosu. Jak skládala přijímací pohovor, byl jsem už nemocný. A k tomu jsem celý zpitomělý, jsem s ní v kuse dva dny a už se chovám k jiným lidem a věcem jako k ní, nyně se na ně dívám a hladím je. Tuhle jsem se špulil na pošťačku a pohladil jí ruku při podpisu policajtský doručenky.

Kvikne SMS!

na velké obrazovce:

Co delas clovece s pupíkem akorat pro muj nos? Jdu k tobě.

Autor odepisuje:

Nestrkej do me nos. Anebo jo. Chci te

...Huuu

... Chci te hejhulo

Slikni se

Jsi uchvatna zena!!!

Huuuuuíd

Vecer delame svingrs party

Co je to

AUTOR: No, kde jsem to skončil. Jo, ještě před přijímacím pohovorem jsem se nechal očkovat proti klíšťové encefalitidě, přes zákaz jsem se ožral a druhý den jsem tu encefalitidu měl. Očkování je, že vám píchnou oslabené jedince klíšťat a váš imunitní systém je přemůže a vytvoří si při tom protilátky. Jenomže já se chlastem oslabil taky a ta oslabená klíšťata začala mít nade mnou navrch. Bylo mi blbě. Sledoval jsem, jak se mi žílymi proštípávají směrem k srdci, a léčil se Božským čajem. A ona mi po návratu z Francie přinesla potíci čaje, prý místo ďábelského Božského, a absolvovala přijímací pohovor... Ted' ale pochybuji. Nevím, jestli ta nemoc nebyla taky ona, a ne klíšťata. Nějak jsem si začal se skutečným životem a můj imunitní systém je z toho celý pryč. A ona je životná až moc. Stejně, jestli jsem byl tenkrát, kdysi, zamilovaný, tak už je to o dost víc než 8 let. Tamta tenkrát byla jen duch, jako já. No a jednou za 8 let se prý v těle vymění všechny buňky, četl jsem to my slim někde u Feuchtwangera, takže tohle tělo, co ted' mám, si to nemůže pamatovat, nemá žádnou zkušenost, chápete. Pro tohle osmileté dětské nevinné tělo je to poprvé. Teda, co se týče té krysy mého mozku a jeho paměti, tak to je dost speciální, mozkové buňky vybíjím každý den a pamatují si prd i ze včerejška... a krom toho mi Amor stejně vystřelil brokovnicí celý mozek z hlavy. Ten prdělka Amor... A z druhý hlavně to nasypal do žaludku... No. Tohle tělo je z toho prostě celé vyjukané, nespí, tluče sebou o zem, loupe se, praskají mu rty, teče krev z nosu...

přes patnáct litrů krve mi už protéklo nosem, zákulisí je tu plné láhvi od kečupu... a nechává se bezevšeho okusovat od jejích vlasů. Je zamilované. Samozřejmě, otázka je, jestli ona prostě není zdravotně závadná. Ze jo? Zajímavé totiž je, že nemůže vzít do úst ovoce nebo zeleninu. Sní kilogramy a kilogramy jiné potravy, ale sníst jablko by pro ni prý bylo jako sníst krysu. Všechno to může být nějak propojené.